Rok V.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. 12. Warszawa, dnia 15 grudnia 1936 r.

Prenumeratę (w Warszawie zł. 12 rocznie, poza Warszawą zł. 16) przyjmuje wyłącznie Księgarnia Rolnicza w Warszawie, ul. Mazowiecka 10.

TREŚĆ:

USTAWY, DEKRETY I ROZPORZĄDZENIA.

OKÓLNIKI I PISMA OKÓLNE.

SKOROWIDZ RZECZOWY

96.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 25 listopada 1936 r.

o stosunku Państwa do Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Rzeczypospolitej Polskiej.

(wyciąg).

Art. 10.

(1) Kościół Ewangelicko-Augsburski w Rzeczypospolitej Polskiej, jako całość oraz jego poszczególne diecezje, parafie i filiały są osobami prawnymi i mogą stosownie do obowiązujących ustaw państwowych nabywać majątek, zbywać i obciążać go oraz zarządzać i rozporządzać nim.

(2) Nieruchomości ziemskie kościoła Ewangelicko-Augsburskiego podlegają przepisom obowiązującym o reformie rolnej. Przy przejmowaniu tych nieruchomości na parcelację pozostawia się każdej parafii (filiałowi) obszar w granicach od dziewięciu do dwudziestu pięciu ha w zależności od jakości ziemi. Parafiom (filiałom) posiadającym kantoraty w dniu 1 grudnia 1935 r. pozostawia się ponadto po trzy ha przy każdym kantoracie niezależnie od jakości ziemi. Grunty te winny stanowić samodzielne jednostki gospodarcze i winny być położone w obrębie tych parafii (filiałów), dla których są przeznaczone.

(3) Zarząd majątkiem kościelnym sprawują organa władzy kościelnej uprawnione do tego postanowieniem Zasadniczego Prawa Wewnętrznego Kościoła Ewangelicko - Augsburskiego w Rzeczypospolitej Polskiej.

(4) Do ważności pozbycia, obciążenia lub zmiany przeznaczenia majątku kościelnego wymagana jest zgoda wojewody właściwego ze względu na miejsce położenia danego majątku.

(5) Przepisy prawne o ochronie zabytków oraz o ochronie przyrody mają zastosowanie do majątku kościelnego.

(Dz. U. R. P. z 27.XI.36 r. Nr. 88, poz. 613).

97.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 października 1936 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o ulgach w spłacie długów posiadaczy gospodarstw wiejskich oraz rolniczych przedsiębiorstw i instytucji w bankach państwowych.

Na podstawie art. 1, 2a, 3, 3a i 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o ulgach w spłacie długów posiadaczy gospodarstw wiejskich oraz rolniczych przedsiębiorstw i instytucji w bankach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 839) w brzmieniu, ustalonym dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 września 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 540) zarządzam co następuje:

§ 1. Przekazuje się na powiększenie Funduszu Oddłużenia w Państwowym Banku Rolnym, poza sumami objętymi § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 968), obligacje 4% Pożyczki Konsolidacyjnej, stanowiące własność Skarbu Państwa w kwocie nominalnej 38.000.000 zł wraz ze wszystkimi kuponami, począwszy od kuponu Nr. 3.

§ 2. Niezależnie od ulg przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 968) upoważnia się Państwowy Bank Rolny do zastosowania, według swego uznania, wobec dłużników Banku z tytułu pożyczek w obligacjach melioracyjnych, wypłaconych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, dalszych ulg na rachunek Funduszu Oddłużenia; ulgi te mogą obejmować:

1) umorzenia nadwyżek kapitału pożyczek ponad ustalone w punkcie niniejszym normy obciążenia gruntów, objętych zaakceptowanym przez Państwowy Bank Rolny projektem urządzeń melioracyjnych, przy czym:

a) najwyższe obciążenie 1 ha faktycznie zmeliorowanych gruntów, należących do członków spółek wodnych i innych dłużników, długiem kapitałowym pożyczki, przed rozpoczęciem jej amortyzacji, nie może przekraczać złotych w złocie 500 z wyjątkiem pożyczek, udzielonych na przebudowę i budowę gospodarstw rybnych oraz uprawę wikliny, z tytułu których takież obciążenie 1 ha ustala się na złotych w złocie 1.000;

b) w przypadkach, gdy pożyczki udzielone zostały na urządzenia melioracyjne, specjalnie kosztowne w stosunku do zmeliorowanej powierzchni (np. deszczownie), wów-

czas niezależnie od umorzeń, dokonanych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 968) najwyższe obciążenie ustala się w wysokości 50% pozostałego kapitału pożyczki;

c) bonifikaty na podstawie § 4 pkt 2 lit. a pkt 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 968) mogą być stosowane, jako dalsza odpowiednia obniżka norm ustalonych w punkcie niniejszym;

d) w przypadku podjęcia pożyczki i niezużycia jej na melioracje — jako faktycznie zmeliorowany obszar uważać się będzie obszar, który miał być zmeliorowany za podjętą pożyczkę;

2) całkowite umorzenia pożyczek, obciążających grunty członków spółek wodnych jedynie z tytułu kosztów sporządzenia projektu urządzeń melioracyjnych i zawiązania spółek;

3) częściowe umorzenia poniżej norm ustalonych w pkt 1 pożyczek, które zostały zużyte na zmeliorowanie gruntów, obciążonych również pożyczkami w listach zastawnych Państwowego Banku Rolnego, o ile łączne obciążenie tymi pożyczkami przekracza 2/3 szacunku, ustalonego przez Bank przy udzielaniu pożyczek w listach zastawnych;

4) wstrzymania od dnia 1 lipca 1936 r. do dnia 30 czerwca 1939 r. spłaty kapitału pożyczek oraz równoczesne przedłużenia okresu ich umorzenia;

5) przyznawania bonifikaty rat (należności na umorzenie kapitału, oprocentowanie i dodatek administracyjny) wymierzonych od dnia 1 stycznia 1931 do dnia 30 czerwca 1936 r. zarówno wpłaconych, jak i zaległych, najwyżej jednak do wysokości różnicy między ratami, jakie obowiązywały dłużników, a jakie by przypadały od kapitału pożyczek pozostałego po przyznaniu przewidzianych rozporządzeniem niniejszym ulg oddłużeniowych, przy ustalaniu tych rat w wysokości 3,75% rocznie — w okresie karencyjnym i w wysokości 5.37% rocznie — w okresie amortyzacyjnym; bonifikaty zarachowane będą przedewszystkim na zmniejszenie należności z tytułu rat, a następnie na przedterminową spłatę kapitału pożyczek; szczegółowy sposób zaliczenia bonifikat ustali Państwowy Bank Rolny.

§ 3. Wstrzymuje się w okresie od dnia 1 lipca 1936 r. do dnia 30 czerwca 1939 r. spłatę kapitału obligacji melioracyjnych Państwowego Banku Rolnego. Okresy umorzenia tych obligacji przedłuża się, włączając okresy wstrzymania spłaty kapitału — na lat 39.

§ 4. Za czynności związane z udzieleniem ulg, przewidzianych w § 2 rozporządzenia niniejszego, Państwowy Bank Rol-

ny ma prawo pobierać opłaty, których wysokość ustali Minister Skarbu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski.*

(Dz. U. R. P. z 5.XI.36 r. Nr. 84, poz. 588).

98.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 26 października 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie ulg w spłacie pożyczek, udzielonych przez b. Krajową Komisję dla włości rentowych.

Na podstawie § 4 ust. (1) pkt. 2) lit. c) i ust. (2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 maja 1935 r. o ulgach dla dłużników Skarbu Państwa i instytucyj prawa publicznego z tytułu należności prywatnoprawnych, mających charakter długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 278), zarządzam, co następuje:

1. Należności z tytułu pożyczek, udzielonych na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 1905 r. o tworzeniu włości rentowych (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 40), umarza się w 1/3 (jednej trzeciej), a zmniejszony dług konwertuje się.

2. Do należnośsi, podlegających częściowemu umorzeniu i konwersji, zalicza się: sumę długu według planu umorzenia na dzień 1 stycznia 1935 r., raty zapadłe (odroczone, nieściągnięte lub których ściągnięcie zostało wstrzymane), odsetki i inne uboczne należności, obliczone na dzień 1 stycznia 1935 r., bez oprocentowania za zwłokę i odroczenie.

3. Wpłaty, dokonane przez dłużników po dniu 1 stycznia 1935 r., zalicza się na raty pożyczki powstałej z konwersji.

4. Oprocentowanie pożyczek konwersyjnych wynosi 3% w stosunku rocznym, przy czym za okres od dnia 1 stycznia 1935 r. do dnia 30 czerwca 1936 r. oprocentowania nie nalicza się.

5. Terminy płatności rat przypadają w dniach 1 kwietnia za pierwsze półrocze kalendarzowe i 1 października za drugie półrocze kalendarzowe każdego roku.

6. Ustala się następujące okresy spłat skonwertowanych pożyczek, poczynając od dnia 1 lipca 1936 r.:

dla należności	ponad	1000.—		57 lat
„ „	od	600.—	— 1000.—	31 „
„ „	od	200.—	— 599.—	16 „
„ „	poniżej	200.—		8 „

Na prośbę dłużnika okres spłaty pożyczki może być skrócony.

7. Przy gotówkowej przedterminowej spłacie pożyczki konwersyjnej, dokonanej do dnia 28 października 1937 r., w sumie nie mniejszej, niż połowa należności, sumę przedterminowo wpłaconą zalicza się w wysokości 120%.

8. W poszczególnych przypadkach, gdy dłużnik znajduje się w trudnym położeniu materialnym i bez uszczerbku dla gospodarstwa nie byłby w stanie uiścić należności nieumorzonej na podstawie zarządzenia niniejszego, Państwowy Bank Rolny może wystąpić do Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z wnioskiem o przyznanie dalszych ulg.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Monit. Pol. z 5.XI.36 r. Nr. 258, poz. 458).

99.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 15 października 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie ustalenia wysokości opłat za badanie masła wywożonego za granicę.

Na podstawie § 19 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła za granicę (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 569), zarządza się co następuje:

§ 1.

Opłaty za badanie masła przez Stacje Badania Masła wynoszą:

1) od każdej zgłoszonej beczki — 2 zł,

2) od każdej zgłoszonej skrzynki — 1 zł.

Opłaty za badanie dodatkowe w przypadkach określonych w § 17 ust. (3) rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła za granicę (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 569) wynoszą:

1) od każdej zgłoszonej beczki — 40 gr.

2) od każdej zgłoszonej skrzynki — 20 gr.

§ 2.

Eksporter, zgłaszając masło do badania, powinien z góry uiścić Stacji Badania Masła opłaty, przewidziane w § 1.

§ 3.

Za badanie masła w czasie transportu oraz w punktach granicznych przewidziane w § 14 ust. (3) rozporządzenia, powołanego w § 1 — opłaty pobierane nie będą.

§ 4.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1936 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Monit. Pol. z 29.X.36 r. Nr. 252, poz. 452).

100.

OBWIESZCZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 15 października 1936 r.

o ustaleniu siedzib Stacyj Badania Masła.

W wykonaniu § 20 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła zagranicę (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 569) podaję do wiadomości, że Stacje Badania Masła czynne będą w Gdyni, Grudziądzu,

Krakowie, Lwowie, Poznaniu i Warszawie. Przy Stacji Badania Masła w Grudziądzu czynny będzie Punkt Próbobierczy z siedzibą w Bydgoszczy.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Monit. Pol. z 29.X.36 r. Nr. 252, poz. 450).

POZA WYŻEJ WYMIENIONYMI UKAZAŁY SIĘ NASTĘPUJĄCE USTAWY, DEKRETY I ROZPORZĄDZENIA.

Dekret Prezydenta R. P. z dnia 3 listopada 1936 r. o Polskim Instytucie Rozrachunkowym (Dz. U. R. P. z 5.XI.36 r. Nr. 84, poz. 582).

Dekret Prezydenta R. P. z dnia 3 listopada 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 27 października 1933 r. o państwowym podatku od uboju (Dz. U. R. P. z 5.XI.36 r. Nr. 84, poz. 583).

Dekret Prezydenta R. P. z dnia 3 listopada 1936 r. o sfinansowaniu robót, związanych z obwałowaniem Wisły na odcinku Oświęcim—Sandomierz (Dz. U. R. P. z 5.XI.36 r. Nr. 84, poz. 587).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 października 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie oznaczania papierów wartościowych i ich kursów przy spłacie długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 5.XI.36 r. Nr. 84, poz. 589).

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 października 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie określenia przedsiębiorstw, prowadzonych w większym rozmiarze (Dz. U. R. P. z 5.XI.36 r. Nr. 84, poz. 590).

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 października 1936 r. o opłatach sądowych, notarialnych i pisarzy hipotecznych za czynności związane z konwersja i uporządkowaniem długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 5.XI.36 r. Nr. 84, poz. 591).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 13 listopada 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o obniżeniu ceł wywozowych na niektóre artykuły gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa (Dz. U. R. P. z 27.XI.36 r. Nr. 88, poz. 616).

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 17 listopada 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianach i uzupełnieniach „Regulaminu przewozu przesyłek towarowych na kolejach żelaznych“ (Dz. U. R. P. z 27.XI.36 r. Nr. 88, poz. 617).

Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 października 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o wydawaniu zaświadczeń na wolny od cła wywóz masła (Monit. Pols. z 29.X.36 r. Nr. 252, poz. 451).

Zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wyborów radców przez społeczne organizacje rolnicze: z dnia 31 sierpnia 1936 r. — do Rady Wielkopolskiej Izby Rolniczej (Monit. Pol. z 8.IX.36 r. Nr. 208, poz. 373); z dnia 12 września 1936 r. — do Rady Warszawskiej Izby Rolniczej (Mon. Pol. z 19.IX.36 r. Nr. 218, poz. 383); z dnia 9 września 1936 r. — do Rady Białostockiej Izby Rolniczej (Mon. Pol. z 19.IX.

36 r. Nr. 218, poz. 384); z dnia 17 września 1936 r. — do Rady Kieleckiej Izby Rolniczej (Mon. Pol. z 24.IX.36 r. Nr. 222, poz. 390); z dnia 26 września 1936 r. — do Rady Łódzkiej Izby Rolniczej (Mon. Pol. z 3.X.36 r. Nr. 230, poz. 405) i do Rady Lubelskiej Izby Rolniczej (Mon. Pol. z 5.X. 36 r. Nr. 231, poz. 407); z 10 października 1936 r. — do Rady Poleskiej Izby Rolniczej i do Rady Wołyńskiej Izby Rolniczej (Mon. Pol. z 17.X.36 r. Nr. 242, poz. 426 i 427); z dnia 15 października 1936 r. — do Rady Pomorskiej Izby Rolniczej (Mon. Pol. z 21.X.36 r. Nr. 245, poz. 436); z 7 listopada 1936 r. — do Rady Lwowskiej Izby Rolniczej (Mon. Pol. z 16.XI 36 r. Nr. 267, poz. 476).

101.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. BP. XI—7/10 z dnia 5 września 1936 r.

w sprawie powiększenia liczby referentów rolnictwa i reform rolnych w wojew. lwowskim.

Ustalam, jak następuje, siedziby i terytorialną właściwość referentów starostw do spraw rolnictwa i reform rolnych (komisarzy ziemskich) na obszarze województwa lwowskiego:

siedziba komisarza ziemskiego	powiaty objęte właściwością komisarza ziemskiego
Krosno	brzozowski, krośnieński,
Lwów	bobrecki, gródecki, lwowski, m. Lwów, żółkiewski,
Przemyśl	jarosławski, jaworowski, mościski, przemyski,
Rawa Ruska	lubaczowski, rawski, sokalski,
Rzeszów	łańcucki, przeworski, rzeszowski,
Sambor	drohobycki, rudecki, samborski, turczański,
Sanok	dobromilski, liski, sanocki,
Tarnobrzeg	kolbuszowski, niżański, tarnobrzeski.

Proszę Pana Wojewodę o wydanie odnośnych zarządzeń.

Minister: *Jul. Poniatowski.*

Otrzymuje P. Wojewoda we Lwowie.

102.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. I R. R.

Nr. Sc. R./0/465 z dnia 15 września 1936 r.

w sprawie wykonywania postanowień art. 43 i 44 ustawy o scalaniu gruntów.

Nadesłane na skutek pisma Ministerstwa Nr. Sc. R/0/233 z dnia 2 maja 1936 r. sprawozdania wykazały, że ilość sporów sądowych o zniesienie współwłasności przez podział w naturze, własność lub posiadanie gruntów (art. 43 i 44 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów), załatwianych w drodze ugody stron wobec komisarza ziemskiego w poszczególnych powiatach na obszarze województw centralnych i wschodnich waha się od 3 do 50% ogólnej ilości tych sporów, ujawnianych w toku postępowania scaleniowego. Z tego wynikałoby, że zawieranie ugód dobrowolnych uzależnione jest od wysiłków wykonawców scalenia t. j. komisarza ziemskiego i mierniczego. Tam, gdzie wykonawcy znajdują odpowiednie podejście do rozwiązywania zagadnień związanych z likwidacją sporów i poświęcają tej sprawie więcej czasu i uwagi, wyniki są dobre, tam zaś, gdzie mierniczy lub komisarz ziemski nie chce tracić czasu na uciążliwe nieraz pertraktacje ze stronami i pozostawia załatwienie sporu sądom — ilość zawartych ugód jest nikła.

Praca wykonawców scalenia nie powinna ograniczać się tylko do opracowania projektu. Wymaga ona również poświęcenia pewnego czasu na załatwienie spraw, które są związane z poprawą stosunków prawnych przebudowywanych gospodarstw, tym bardziej, że obowiązujące przepisy nakazują likwidowanie w toku postępowania scaleniowego szkodliwych pod względem gospodarczym i kosztownych sporów, ze sprawozdań wynika bowiem, że rozstrzygnięcie sporu na drodze sądowej powoduje wydatki przekraczające zazwyczaj 20% wartości spornego objektu.

Ministerstwo prosi przeto Urząd Wojewódzki o zwrócenie uwagi komisarzom ziemskim i mierniczym na konieczność wykonywania w szerszym niż dotychczas zakresie postanowień art. 43 i 44 ustawy scaleniowej.

Jednocześnie Ministerstwo zawiadamia, iż równocześnie zwraca się do Ministerstwa Sprawiedliwości z prośbą o przypomnienie, aby sądy przestrzegały postanowień art. 43 i 44 ustawy o scalaniu gruntów.

Dyrektor Departamentu: *L. Krawulski.*

Otrzymują Urzędy Wojewódzkie w województwach centralnych i wschodnich.

103.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. I R. R.
Nr. Agr. XVI 3/1188/36 z dnia 21 września 1936 r.

w sprawie obrotu nieruchomościami ziemskimi w związku z oddłużeniem gospodarstw wiejskich.

Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych udziela następujących wyjaśnień w zakresie nieparcelacyjnego obrotu nieruchomościami ziemskimi w związku z wykonywaniem rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 24.X.1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (jednolity tekst ogłoszony w Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5 poz. 59):

1) Gdy do księgi hipotecznej nieruchomości ziemskiej zostanie wpisane ostrzeżenie o otwarciu postępowania układowego, a następnie przewodniczący urzędu rozjemczego zezwoli na zbycie lub obciążenie nieruchomości (art. 75 ust. (3) rozporządzenia), właściciel nieruchomości niezależnie od tego zezwolenia winien jeszcze uzyskać zezwolenie właściwej władzy na zamierzone przeniesienie prawa własności (przewłaszczenie), czy też obciążenie nieruchomości, o ile tego wymagają obowiązujące przepisy o obrocie nieruchomościami ziemskimi.

W razie dzielenia lasów lub gruntów leśnych właściciel winien uprzednio uzyskać zezwolenie na podział tego rodzaju obszarów, jeżeli jest ono wymagane według przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 czerwca 1927 r. o ochronie lasów nie stanowiących własności Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 932 z 1932 r.).

2) Przy wydawaniu w postępowaniu układowym opinii dla nadzorcy, przewidzianej w art. 81 ust. (5) rozporządzenia, Urząd Wojewódzki, gdy chodzi o racjonalność wydzielanej według projektu układu jednostki rolnej, winien kierować się zasadami agrarnymi, ogólnie obowiązującymi przy obrocie nieruchomościami ziemskimi. W razie projektowanego wydzielenia jednostki leśnej należy wziąć pod uwagę również przepisy art. 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 czerwca 1927 r. o ochronie lasów nie stanowiących własności Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 932 z 1932 r.).

Urząd Wojewódzki winien przy tym zbadać racjonalność nie tylko wydzielanej jednostki rolnej lub leśnej, lecz i części gospodarstwa, pozostawianej dłużnikowi.

Natomiast przy ocenie kwalifikacji wierzyciela, który według projektu układu ma przejąć gospodarstwo wiejskie dłużnika w całości lub częściowo, należy uwzględnić nie tylko przygotowanie teoretyczne bądź praktyczne przyszłego nabywcy do

należytego prowadzenia gospodarstwa, lecz także inne jego kwalifikacje osobiste, jak np. karalność.

Jeżeli projektowany nabywca jest cudzoziemcem i nie przedłoży Urzędowi Wojewódzkiemu zezwolenia Ministra Spraw Wewnętrznych na nabycie odnośnej nieruchomości ziemskiej, wówczas należy wydać opinię negatywną — z uwagi na stosunkowo krótki termin, wyznaczony ustawowo dla wydania opinii (ostatnie zdanie w ust. (5) art. 81 rozporządzenia).

Zebranie danych, niezbędnych dla wydania opinii na skutek zwrócenia się o to nadzorcy, należy przeprowadzić w możliwie najkrótszym czasie, aby nie przekroczyć powyższego trzytygodniowego terminu. Termin ten należy liczyć od dnia otrzymania przez Urząd Wojewódzki wniosku o opinię.

3) Do przeniesienia prawa własności (przewłaszczenia) nieruchomości, przejętych w drodze układu przez wierzycieli, będących obywatelami polskimi nie potrzeba już zezwolenia władzy, wymaganego na podstawie obowiązujących przepisów o obrocie nieruchomościami ziemskimi (art. 86 ust. (1) zdanie końcowe rozporządzenia).

O ile jednak chodzi o obszary leśne, nie zwalnia to od obowiązku uzyskania zezwolenia na podział lasu lub gruntów leśnych, gdy tego wymagają przepisy wyżej powołanego rozporządzenia z dnia 24 czerwca 1927 r. o ochronie lasów.

Natomiast w razie sprzedaży z wolnej ręki — zgodnie z projektem układu — całości lub części gospodarstwa wiejskiego dłużnika (art. 81 ust. (1) pkt. 6 rozporządzenia) nadal konieczne jest uzyskanie zarówno zezwolenia na przeniesienie prawa własności (przewłaszczenie) odnośnej nieruchomości ziemskiej, jak i zezwolenia na podział lasu lub gruntów leśnych, o ile wymagają tego obowiązujące przepisy.

4) Przy wydawaniu zaświadczeń o posiadaniu kwalifikacii osobistych do należytego prowadzenia gospodarstwa rolnego (art. 93 ust. (4) rozporządzenia) — osobom, które ubiegają się o nabycie nieruchomości ziemskich z licytacji (w toku postępowania likwidacyjnego), Urząd Wojewódzki winien analogicznie kierować się zasadami wyżej podanymi w pkt. 2 niniejszego zarządzenia.

Dyrektor Departamentu

L. Krawulski.

Otrzymują: po 2 egzemplarze wszystkie Urzędy Wojewódzkie i wszystkie Starostwa.

104.

OKÓLNIK Nr. 4 MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. Z. Ryb. IV — 3/1 — 36 z dnia 24 listopada 1936 r.

w sprawie zarybiania wód otwartych.

Stosownie do pkt. 1 § 4 wzoru umowy o dzierżawę obwodu rybackiego, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 166), każdy obwód rybacki, wydzierżawiony przez powiatową władzę administracji ogólnej, albo też każdy obwód rybacki własny, wydzierżawiony przez właściciela, uczestniczy w zarybianiu wód otwartych bądź w drodze bezpośredniej, kiedy nałożony umową obowiązek zarybieniowy wykonywa osobiście dzierżawca, albo też w drodze pośredniej, kiedy dzierżawca wpłaca należność z tytułu uczestniczenia w zbiorowym zarybianiu na wezwanie powiatowej władzy administracji ogólnej w terminie i w miejscu wyznaczonym w wezwaniu.

Z pośród tych dwóch sposobów zarybiania niewątpliwie wyższą postacią jest zarybianie bezpośrednie. W tym bowiem wypadku pobudzona jest inicjatywa i zainteresowanie dzierżawcy oraz w ten sposób unika się trudności i ryzyka, jakie mają miejsce, kiedy zarybianie w zastępstwie i na rachunek zainteresowanego przeprowadza na zlecenie władzy organizacja rybacka lub nawet samorząd rolniczy. Przytoczone względy przemawiają za przekazaniem w miarę możności akcji zarybiania wód w ręce bezpośrednio tą akcją zainteresowanych, więc dzierżawców obwodów rybackich, a przede wszystkim zaś za stosowaniem zasady bezpośredniego zarybiania na jeziorach. Na jeziorach państwowych, prowadzonych we własnym zarządzie admin. las. państw. oraz na jeziorach państwowych, na których zostały ustanowione obwody własne, akcja pośredniego zarybiania w ogóle z reguły nie powinna mieć miejsca, chyba na wyraźne życzenie miejscowej administracji lasów państwowych, w zarządzie której są te jeziora.

Powyższe rozważania oczywiście nie przekreślają idei t. zw. zarybiania pośredniego. Będzie ono miało nadal zastosowanie w stosunku do niektórych, co prawda nielicznych, gatunków (np. łososia, troci) z uwagi na specyficzne właściwości biologiczne tych gatunków. Poza tym w pierwszych latach po wprowadzeniu obwodów rybackich zarybianie będzie musiało odbywać się na wielu obwodach w drodze pośredniej, a to wskutek spotykanej często wśród rybaków-dzierżawców nieznajomości zasad prawidłowej gospodarki i niezrozumienia korzyści, jakie

można osiągnąć z zarybiania wód. Jednak w miarę zagospodarowania rybackiego wód otwartych i, co równolegle z tym iść powinno, podnoszenia fachowego poziomu użytkujących rybołówstwo — zarybianie będzie stawało się coraz bardziej bezpośrednią czynnością zainteresowanych, pośrednia jego forma natomiast ograniczy się li tylko do nielicznych wypadków.

Zasadniczo w umowie o dzierżawę obwodu rybackiego powinny być podane obowiązki zarybieniowe w zupełnie ścisły sposób, a więc co do gatunków, jakie mają być wpuszczone do wody, oraz co do rodzaju i ilości zarybienia (ikra, wycier, narybek itp. w sztukach albo w kilogramach). W praktyce jednak niektóre urzędy wojewódzkie wskutek trudności ustalenia ścisłych kontyngentów zarybieniowych w pierwszych latach po utworzeniu obwodów rybackich w dorzeczu określają obowiązek zarybieniowy dla obwodów rybackich w ekwiwalencie gotówkowym, albo też w procentach od czynszu. W miarę jednak poznawania potrzeb gospodarczych wód powinny Urzędy Wojewódzkie dążyć do precyzowania obowiązków zarybieniowych w umowach o dzierżawę obwodu rybackiego, ponieważ uprości to w dużym stopniu akcję zarybieniową oraz ułatwi zainteresowanym orientowanie w swoich obowiązkach.

Z chwilą powołania do życia rybackich związków ochronnych, zarówno powiązania ich w organizacje okręgowe przy Izbach Rolniczych, prace, związane z akcją zarybiania wód otwartych, przejdą do kompetencji tych związków, zgodnie z instrukcją Ministerstwa z dnia 12 października 1934 r. Nr. Z. Ryb. III — 6/3. Aż do chwili zorganizowania akcji zarybiania wód otwartych przy rybackich związkach ochronnych Ministerstwo uważa za konieczne, aby akcję powyższą prowadziły izby rolnicze, rozporządzające odpowiednim personelem fachowym. W celu usprawnienia i ujednolicenia akcji zarybiania wód otwartych Ministerstwo w nawiązaniu do pisma z dnia 24 kwietnia 1935 r. Nr. Z. Ryb. IV — 5/5. 35, zlecającego Izbom Rolniczym prowadzenie akcyj zarybieniowych dla wód otwartych, przesyła w załączeniu do stosowania instrukcję tymczasową w sprawie współpracy władz administracyjnych i samorządu rolniczego w dziedzinie zarybiania wód otwartych.

Dyrektor Departamentu

(—) Rudnicki

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie (z wyjątkiem Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego), Komisarjat Rządu m. st. Warszawy oraz wszystkie Izby Rolnicze (z wyjątkiem Śląskiej Izby Rolniczej) i Związek Organizacyj Rybackickich Rz. P. w Warszawie.

Załącznik do Okólnika Nr. 4.

INSTRUKCJA TYMCZASOWA.

w sprawie współpracy władz administracyjnych i samorządu rolniczego w dziedzinie zarybiania wód otwartych.

1. Ustalenie rocznego zapotrzebowania materiału zarybieniowego.

1) Celem umożliwienia Izbie Rolniczej odpowiedniego zorganizowania zarybiania wód otwartych Urząd Wojewódzki w terminie *do dnia 1 stycznia każdego roku* podaje kontyngenty zarybieniowe, przepisane dla każdego obwodu rybackiego na następny rok gospodarczy z zaznaczeniem, co ma być wykonane w drodze zarybiania bezpośredniego oraz pośredniego. Dla obwodów rybackich, dla których obowiązek zarybieniowy przewidziany jest w ekwiwalencie gotówkowym lub w procentach od czynszu, podaje Urząd Wojewódzki wysokość wydatku na zarybienie, przypadające na obwód rybacki, w złotych, zaznaczając przy tym procentowy udział w sumie poszczególnych gatunków i rodzajów zarybienia. Ten procentowy udział Urząd Wojewódzki ustali w porozumieniu z Izbą Rolniczą dla obwodu rybackiego w miarę możności na cały czas trwania dzierżawy. Kontyngent zarybieniowy łososia i troci dla obwodów rybackich dorzecza Wisły ustalają zainteresowane Urzędy Wojewódzkie w porozumieniu z Krakowskim Urzędem Wojewódzkim w zależności od ilości zapłodnionej ikry tych gatunków, zdobytej w jesieni.

2) Po opracowaniu materiałów otrzymanych z Urzędu Wojewódzkiego Izba Rolnicza przesyła do Związku Organizacyj Rybackich Rzeczypospolitej Polskiej w terminie *do dnia 1 lutego każdego roku* w sumarycznych liczbach zapotrzebowanie na następny rok gospodarczy w odniesieniu do poszczególnych gatunków i rodzajów zarybienia z zaznaczeniem, jakie przypuszczalnie ilości zarybienia będzie potrzebował jej teren z zewnątrz, ewentualnie, jakie ilości zarybienia teren Izby będzie przypuszczalnie posiadał do zbycia. Związek Organizacyj Rybackich Rzeczypospolitej Polskiej zużytkuje nadesłane przez Izby Rolnicze materiały dla celów organizacji akcji zarybieniowej w granicach zapotrzebowania całego obszaru Państwa oraz dla ułatwienia w organizacji dostarczenia materiału obsadowego z obszaru działalności jednej Izby na obszar działalności innych Izb.

II. Organizacja zamówienia i rozrachunku za materiał zarybieniowy oraz jego dostawa.

A. Przy zarybianiu pośrednim.

3) Na podstawie podanego przez Urząd Wojewódzki kontyngentu zarybieniowego dla każdego obwodu rybackiego Izba Rolnicza przeprowadzi szacunek kosztów zarybienia pośredniego, uwzględniając przy tym koszt dostawy i ewentualne inne dodatkowe wydatki. Szacunek ten Izba Rolnicza przesyła w terminie miesięcznym, czyli *do dnia 1 lutego każdego roku* do Urzędu Wojewódzkiego.

Poza tym Izba Rolnicza na skutek wydanego jej przez Urząd Wojewódzki upoważnienia ważnego aż do odwołania zawiadamia w terminie *do dnia 1 lutego każdego roku* poszczególnych dzierżawców obwodów rybackich administrowanych przez starostwa, jak i dzierżawców obwodów własnych o przypadających na nich udziałach w kosztach zbiorowego zarybiania dorzecza.

4) Wezwania wysyłane przez Izbę Rolniczą powinny obejmować wyszczególnienie dla obwodu rybackiego obowiązku zarybieniowego z podaniem wysokości i rodzaju zarybienia oraz wysokości ustalonej na ten cel opłaty. Ponadto wezwanie Izby Rolniczej, będące rodzajem nakazu płatniczego, powinno zawierać polecenie uskutecznienia wpłaty na konto czekowe w P. K. O. w dwóch ratach. Pierwsza rata, obejmująca zarybienie wiosenne, płatna jest w terminie *do dnia 1 marca każdego roku,* druga rata, obejmująca zarybienie jesienne, w terminie do dnia 1 *września każdego roku.* W wezwaniu winno być zaznaczone, że żadne dodatkowe przypomnienia nie będą wysyłane, przy czym do wezwania powinny być dołączone wypełnione blankiety nadawcze na konto czekowe Izby Rolniczej w Pocztowej Kasie Oszczędności. Jeżeli po upływie wspomnianych terminów, a zatem do dnia 1 marca i 1 września nie wpłyną od dzierżawcy obwodu należności za zarybianie, Izba Rolnicza zawiadomi o powyższym właściwe Starostwo, które wezwie dzierżawcę obwodu do uiszczenia należności w terminie dodatkowo oznaczonym pod rygorem potrącenia należności z kaucji i uzupełnienia jej w drodze postępowania przymusowego w administracji (dotyczy obwodów wydzierżawianych przez Starostwo), albo też pod rygorem ściągnięcia należności w drodze postępowania przymusowego w administracji (dotyczy obwodów własnych, wydzierżawionych przez właścicieli). Ściągnięte należności Starostwo przekaże na konto czekowe w P. K. O. właściwej terenowo Izbie Rolniczej z podaniem bliższego objaśnienia tytułu wpłaty. Dla ułatwienia pracy Izba Rolnicza dostarczy właściwym Starostwom odpowiednią ilość swoich blankietów nadawczych na P. K. O.

5) Z początkiem *miesiąca marca każdego roku* przy zarybianiu wiosennym oraz z początkiem *miesiąca września każde-*

go roku przy zarybianiu jesiennym Izba Rolnicza, rozporządzając odpowiednimi środkami, przystąpi do zamówienia i zadatkowania materiału obsadowego u poszczególnych dostawców.

W odniesieniu do zarybiania wód dorzecza Wisły łososiem i trocią Izba Rolnicza przekaże zebrane na ten cel środki tej instytucji, ew. organizacji, która prowadzi tę akcję na właściwym terenie i którą wskaże Izbom Rolniczym Krakowski Urząd Wojewódzki.

6) Po uskutecznieniu zamówienia materiału obsadowego Izba Rolnicza ustali punkty odbioru oraz zorganizuje jego przyjęcie na miejscu. Przy obieraniu tych punktów Izba Rolnicza powinna mieć na uwadze możliwie dogodne warunki transportu i wreszcie posiadać zapewnienie obecności na miejscu odpowiednio pouczonej przez Izbę osoby (najwłaściwiej z pośród bezpośrednio w tym zainteresowanych rybaków), pod której adresem zarybienie zostanie nadesłane i która przeprowadzi samo wpuszczenie materiału obsadowego do wody.

B. Przy zarybianiu bezpośrednim.

7) Przewidziany przy zarybianiu pośrednim (pkt. 3) szacunek kontyngentu zarybieniowego, który przeprowadza Izba Rolnicza, nie jest potrzebny przy zarybianiu bezpośrednim, albowiem przyjmuje się, że dzierżawca obwodu rybackiego sam przeprowadza zarybianie, a więc osobiście dokonywa zamówienia i rozrachunku za dostarczony mu materiał obsadowy. Jednak i w tym wypadku powinna Izba Rolnicza na podstawie uzyskanego w Urzędzie Wojewódzkim upoważnienia wezwać dzierżawców obwodów do spełnienia ciążącego na nich obowiązku zarybieniowego. Wezwania te przesyła Izba Rolnicza poszczególnym dzierżawcom obwodów w terminie *do dnia 1 lutego każdego roku,* przy czym w wezwaniach podaje ilość i jakość zarybienia, jakie mają być wpuszczone.

8) Izba Rolnicza dostarcza zainteresowanym w akcji zarybieniowej zarówno odbiorcom, jak dostawcom materiału obsadowego wyczerpujących informacyj, które ułatwią przeprowadzenie tranzakcyj.

9) W razie zwrócenia się właścicieli bądź dzierżawców obwodów rybackich o dostarczenie materiału obsadowego, Izba Rolnicza może podjąć się wykonania zamówienia na warunkach, ustalonych bezpośrednio z zamawiającym.

III. Składanie sprawozdań i kontrola.

10) *Na dzień 1 grudnia każdego roku* Izba Rolnicza przedkłada właściwemu Urzędowi Wojewódzkiemu, jako władzy nadzorczej, sprawozdanie rzeczowe i finansowe z przeprowadzonej akcji pośredniego zarybiania wiosennego i jesiennego. Sprawozdanie to będzie jednocześnie potwierdzeniem dla Urzędu Wo-

jewódzkiego o dokonanym obowiązku zarybieniowym przez obwody rybackie, objęte tym obowiązkiem. Drobne pozostałości rozrachunku pomiędzy Izbą Rolniczą a dostawcami mają być zaliczone na następną kampanię zarybieniową.

11) W tym samym terminie, czyli *na dzień 1 grudnia każdego roku,* przedkłada Izba Rolnicza właściwemu Urzędowi Wojewódzkiemu dane, dotyczące ilości i rodzaju dokonanego zarybienia bezpośredniego na wiosnę lub w jesieni, jakie Izba Rolnicza zbierze w ośrodkach produkcji materiału obsadowego, położonych na terenie jej działania. Dane powyższe częściowo tylko mogą służyć jako dowód wykonania przez obwody rybackie obowiązku zarybieniowego bezpośredniego. Dokładniejsze skontrolowanie powyższego będą mogły władze administracyjne dokonać jedynie na miejscu, żądając od dzierżawcy obwodu przedstawienia odpowiedniego dowodu. Za legitymację taką może posłużyć rachunek dostawcy materiału obsadowego, list przewozowy, zaświadczenie gminy, wreszcie wszelki inny miarodajny dokument, albo też oświadczenie wiarogodnych świadków, że zarybienie istotnie zostało dokonane. Bliższy sposób kontroli w razie potrzeby ustali każdy Urząd Wojewódzki stosownie do właściwości swego obszaru.

12) Sumaryczne zestawienie, obejmujące ilość i rodzaj zarybienia pośredniego, jak też i bezpośredniego, dokonanego na wiosnę i na jesieni roku sprawozdawczego przesyła Izba Rolnicza dla celów ewidencyjnych i statystycznych Związkowi Organizacyj Rybackich Rz. P. w terminie *do dnia 1 grudnia każdego roku.*

13) Sumaryczne zestawienie dla całego obszaru Państwa, obejmujące ilość i rodzaj zarybienia pośredniego i bezpośredniego, dokonanego na wiosnę i na jesieni roku sprawozdawczego, przedkłada Związek Organizacyj Rybackich Rzeczypospolitej Polskiej w terminie *do dnia 1 stycznia każdego roku* Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych.

105.

ZARZĄDZENIE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. BP. XI — 7/12 — 36 z dnia 30 listopada 1936 r.

w sprawie przydzielenia pow. nowotomyskiego do terytorialnej właściwości komisarza ziemskiego w Poznaniu.

Ministerstwo przydziela powiat nowotomyski, objęty dotychczas właściwością komisarza ziemskiego w Starostwie Pow.

w Wolsztynie, do terytorialnej właściwości komisarza ziemskiego w Starostwie Pow. w Poznaniu.

Dyrektor Biura Personalnego
(—) Szymański

Otrzymuje Urząd Wojewódzki w Poznaniu.

Warszawskie Zakłady Graficzne, Wilcza 60, Tel. 893-47